

মধুবন

“স্বৰাজ্য অধিকাৰীয়েই বিশ্ব-ৰাজ্য অধিকাৰী”

আজি ভাগ্যবিধাতা পিতাই নিজৰ সৰ্ব শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৱান সন্তানসকলক চাই আছেহঁক। বাপদাদাৰ সন্মুখত এতিয়াও কেৱল এই সংগঠনেই নহয় কিন্তু চাৰিওফালৰ ভাগ্যৱান সন্তানসকল সন্মুখত আছে। যদিও দেশ-বিদেশৰ যিকোনো কোণতেই আছে কিন্তু বেহদৰ পিতাই বেহদৰ সন্তানসকলক প্ৰত্যক্ষ কৰি আছে। এই সাকাৰ বতনৰ (লোকৰ) পৰিধিত স্থানৰ সীমা আহি যায়, কিন্তু বেহদৰ পিতাৰ দৃষ্টিৰ সৃষ্টি বেহদৰ হয়। পিতাৰ দৃষ্টিত সকলো ব্ৰাহ্মণ আত্মাৰ সৃষ্টি সমাহিত হৈ আছে। গতিকে দৃষ্টিৰ সৃষ্টিত সকলো সন্মুখত আছে। সকলো ভাগ্যৱান সন্তানসকলক ভাগ্যবিধাতা পিতাই প্ৰত্যক্ষ কৰি কৰি হৰ্ষিত হয়। যিদৰে সন্তানসকলে পিতাক প্ৰত্যক্ষ কৰি হৰ্ষিত হয়, সেইদৰে পিতাও সন্তানসকলক দেখি হৰ্ষিত হয়। বেহদৰ পিতাৰ সন্তানসকলক দেখি আত্মিক নিচা হয় বা গোৰৰ অনুভৱ কৰে যে এটি এটি সন্তান এই বিশ্বৰ আগত বিশেষ আত্মাৰ তালিকাত আছে। 16 হাজাৰৰ মালাৰ অন্তিম মণিয়েই হওক, তথাপিও পিতাৰ সন্মুখত অহাৰ বাবে, পিতাৰ হোৱাৰ বাবে বিশ্বৰ আগত বিশেষ আত্মা হয় সেইবাবে অন্য একো জ্ঞানৰ বিস্তাৰক জানিব নোৱাৰিলেও এটি শব্দ ‘বাবা’ অন্তৰ্বেৰে মানি ল’লে আৰু অন্তৰ্বেৰে আনক শুনালে গতিকে বিশেষ আত্মা হৈ গ’ল, জগতৰ আগত মহান আত্মা হৈ গ’ল, জগতৰ আগত মহান আত্মাৰ স্বৰূপত গায়ন-যোগ্য হৈ গ’ল। ইমান শ্ৰেষ্ঠ আৰু সহজ ভাগ্য, বুজি পোৱানে? কিয়নো ‘বাবা’ শব্দটি হ’ল ‘চাবি’। কিহৰ? সকলো সম্পদৰ, শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৰ। চাবি প্ৰাপ্ত হ’ল তেন্তে ভাগ্য বা সম্পদ নিশ্চয় প্ৰাপ্ত হয়। সকলো মাতা বা পাণ্ডৱ চাবি প্ৰাপ্ত কৰাৰ অধিকাৰী হৈছানে? চাবি লগাবও জানানে নে কেতিয়াবা নালাগে? চাবি লগোৱাৰ বিধি হ’ল - অন্তৰ্বেৰে জনা আৰু মানি লোৱা। কেৱল মুখেৰে ক’লা তেন্তে চাবি থকা সত্ত্বেও নালাগিব। অন্তৰ্বেৰে ক’লা তেন্তে সম্পদ সদায় হাজিৰ। অসীমিত সম্পদ হয় নহয়। অসীমিত সম্পদ হোৱাৰ বাবে যিমান সন্তান আছে সকলো অধিকাৰী হয়। মৃত সম্পদ হয়, ভৰপূৰ সম্পদ হয়। এনেকুৱা নহয় যে কোনোবা পাছত আহিছে, গতিকে সম্পদ শেষ হৈ গ’ল। যিমানেই এতিয়ালৈকে আহিছা অৰ্থাৎ পিতাৰ হৈছা আৰু ভৱিষ্যতেও যিমান হ’বলগীয়া আছে, তেওঁলোক সকলোতকৈ সম্পদ অনেক গুণ বেছি আছে সেইবাবে বাপদাদাই প্ৰত্যেক সন্তানকে সোণালী সুযোগ দিয়ে যে যিয়ে যিমান সম্পদ ল’ব বিচৰা সেয়া খোলা অন্তৰ্বেৰে লৈ লোৱা। দাতাৰ ওচৰত অভাৱ নাই, লওঁতাসকলৰ সাহস আৰু পুৰুষাৰ্থৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। এনেকুৱা কোনো পিতা গোটেই কল্পত নাই যাৰ ইমান সন্তান আছে আৰু প্ৰতিগৰাকীয়ে ভাগ্যৱান হয়! সেইবাবে শুনালোঁ যে আত্মিক পিতাৰ আত্মিক নিচা আছে।

সকলোৰে মধুবনলৈ অহাৰ, মিলন উদযাপন কৰাৰ আশা পূৰ্ণ হ’ল। ভক্তি মাৰ্গৰ যাত্ৰাতকৈ তথাপিও মধুবনত আৰামত বহাৰ, থকাৰ ঠাইতো পাইছা নহয়। মন্দিৰততো থিয় হৈ কেৱল দৰ্শন কৰে। ইয়াত আৰামত বহিতো আছা নহয়। তাততো ‘দোৰা দোৰা’, ‘যোৱা যোৱা’ বুলি কয় আৰু ইয়াত আৰামত বহা, আৰামত স্মৃতিৰ আনন্দেৰে আনন্দোৎসৱপালনকৰা। সংগমযুগত আনন্দ উদযাপন কৰিবৰ বাবে আহিছা। গতিকে সকলো সময়ত চলোঁতে-ফুৰোঁতে, খাওঁতে-লওঁতে আনন্দৰ সম্পদ জমা কৰিলানে? কিমান জমা কৰিলা? ইমান জমা কৰিলানে যে 21 জন্ম আৰামত থাই থাকিবা? মধুবন বিশেষ সকলো সম্পদ জমা কৰাৰ স্থান হয় কিয়নো ইয়াত “এজন পিতা দ্বিতীয় কোনো নাই”- এয়া সাকাৰ ৰূপতো অনুভৱ কৰা। তাত বুদ্ধিৰ দ্বাৰা অনুভৱ কৰা কিন্তু ইয়াত প্ৰত্যক্ষ ৰূপত সাকাৰ জীৱনতো পিতা আৰু ব্ৰাহ্মণ পৰিয়ালৰ বাহিৰে আন কোনো দৃষ্টিগোচৰ হয় জানো? এটাই নিষ্ঠা, এটাই কথা, এটাই পৰিয়াল আৰু একৰস স্থিতি, আৰু কোনো ৰস নায়েই। পঢ়া আৰু পঢ়াৰ দ্বাৰা শক্তিশালী হোৱা, মধুবনত এইটোৱে কাম নহয় জানো। কিমান ‘ক্লাচ’ কৰা? গতিকে ইয়াত বিশেষ জমা কৰাৰ সাধন প্ৰাপ্ত হয় সেইবাবে সকলোৱে দৌৰি দৌৰি আহি উপস্থিত হৈ গ’ল। বাপদাদাই সকলো সন্তানক বিশেষ এইটোৱে সোঁৱৰাই দিছে যে সদায় স্বৰাজ্য অধিকাৰী স্থিতিত আগবাঢ়ি গৈ থাকা। স্বৰাজ্য অধিকাৰী - এয়াই হ’ল বিশ্ব-ৰাজ্য অধিকাৰী হোৱাৰ চিন।

বহুত সন্তানে আত্মিক বাৰ্তালাপ কৰোঁতে পিতাক সোধে যে ‘মই ভৱিষ্যতে কি হ’ম, ৰজা হ’ম নে প্ৰজা হ’ম?’ বাপদাদাই সন্তানসকলক সঁহাৰি জনায় যে নিজে নিজক এদিনো যদি পৰীক্ষা কৰা তেন্তে গ’ম পাই যাবা যে মই ৰজা হ’ম নে চহকী হ’ম নে প্ৰজা হ’ম। প্ৰথমে অমৃতবেলাৰ পৰা নিজৰ মুখ্য তিনিটা কৰ্মৰ অধিকাৰী, নিজৰ সহযোগী, সংগীসকলক পৰীক্ষা

কৰা। সেয়া কোন? 1) ‘মন’ অৰ্থাৎ সংকল্প শক্তি। 2) ‘বুদ্ধি’ অৰ্থাৎ নিৰ্ণয় শক্তি। 3) অতীত বা বৰ্তমানৰ শ্ৰেষ্ঠ ‘সংস্কাৰ’। এই তিনিটা বিশেষ কৰ্মকৰ্তা হয়। যিদৰে আজিকালি ৰজাৰ লগত মহামন্ত্ৰী বা বিশেষ মন্ত্ৰী থাকে, তেওঁলোকৰ সহযোগতে ৰাজ্যৰ কাম-কাজ চলে। সত্যযুগত মন্ত্ৰী নাথাকিব কিন্তু সমীপ সম্বন্ধীয়, সংগী থাকিব। যিকোনো ৰূপত, সংগী বুলিয়ে ভাবা বা মন্ত্ৰী বুলিয়ে ভাবা। কিন্তু এইটো পৰীক্ষা কৰা - এই তিনিওটা ‘স্ব’ৰ অধিকাৰত চলনে? এই তিনিওৰে ওপৰত ‘স্ব’ৰ ৰাজত্ব আছেনে নে এওঁলোকৰ অধিকাৰত তোমালোক চলা? মনে তোমালোকক চলাই নে তোমালোকে মনক চলোৱা? যি বিচৰা, যেতিয়া বিচৰা তেনেকুৱাই সংকল্প কৰিব পাৰানে? য’ত বুদ্ধি লগাব খোজা ত’ত লগাব পাৰানে নে বুদ্ধিয়ে তোমালোক ৰজাক দিগদ্রান্ত কৰে? সংস্কাৰ তোমালোকৰ বশীভূত হয় নে তোমালোক সংস্কাৰৰ বশীভূত হোৱা? ৰাজ্য অৰ্থাৎ অধিকাৰ। ৰাজ্য-অধিকাৰীয়ে যিটো শক্তিক যি সময়ত যি আদেশ দিয়ে, সেইটো শক্তিয়ে তেনেদৰেই বিধিপূৰ্বক কাৰ্য কৰে নে তোমালোকে কোৱা কিবা এটা, সি কৰে আন কিবা এটা? কিয়নো নিৰন্তৰ যোগী অৰ্থাৎ স্বৰাজ্য অধিকাৰী হোৱাৰ বিশেষ সাধনেই হ’ল মন আৰু বুদ্ধি। মন্ত্ৰই হৈছে ‘মনমনান্তৰ’ৰ। যোগক বুদ্ধিযোগ বুলি কয়। যদি এই বিশেষ আধাৰ স্তম্ভ তোমালোকৰ অধিকাৰত নাই বা কেতিয়াবা থাকে, কেতিয়াবা নাথাকে; এতিয়াই আছে, এতিয়াই নাই; তিনিওটাৰ ভিতৰত যদি এটাও কম অধিকাৰত আছে তেন্তে ইয়াৰ পৰাই পৰীক্ষা কৰা যে মই ৰজা হ’ম নে প্ৰজা হ’ম? বহুকালৰ ৰাজ্য অধিকাৰী হোৱাৰ সংস্কাৰে বহুকালৰ বাবে ভৱিষ্যতলৈ ৰাজ্য-অধিকাৰী কৰি তুলিব। যদি কেতিয়াবা অধিকাৰী, কেতিয়াবা বশীভূত হৈ যোৱা তেন্তে আধাকল্প অৰ্থাৎ সম্পূৰ্ণ ৰাজ্য-ভাগ্যৰ অধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰিব নোৱাৰিবা। আধা সময়ৰ পাছত ত্ৰেতাযুগী ৰজা হ’ব পাৰিবা, গোটেই সময় ৰাজ্য অধিকাৰী অৰ্থাৎ ৰাজ্য কৰোঁতা অভিজাত পৰিয়ালৰ সমীপ সম্বন্ধত থাকিব নোৱাৰিবা। যদি বাৰে বাৰে বশীভূত হোৱা তেতিয়া সংস্কাৰ অধিকাৰী হোৱাৰ নহয় কিন্তু ৰাজ্য অধিকাৰীসকলৰ ৰাজ্যত থাকোঁতা হয়। তেওঁলোক কোন হৈ গ’ল? তেওঁলোক হ’ল প্ৰজা। তেন্তে বুজিলা, ৰজা কোন হ’ব, প্ৰজা কোন হ’ব? নিজৰেই দৰ্পণত নিজৰ ভাগ্যৰ চেহেৰা চোৱা। এই জ্ঞান অৰ্থাৎ ‘নলেজ’ দৰ্পণ হয়। গতিকে সকলোৰে ওচৰত দৰ্পণ আছে নহয়। নিজৰ চেহেৰা চাব পাৰা নহয়। এতিয়া বহু সময়ৰ অধিকাৰী হোৱাৰ অভ্যাস কৰা। এনেকুৱা নহয় যে অন্তততো হৈয়েই যাম। যদি অন্তত হোৱা তেন্তে অন্তৰ এটা জন্ম অলপ ৰাজত্ব কৰিবা। কিন্তু এইটোও স্মৃতিত ৰাখিবা যে এতিয়াৰ পৰা যদি বহু সময়ৰ অভ্যাস নাথাকে বা আদিৰ পৰা অভ্যাসী হোৱা নাই, আদিৰ পৰা এতিয়ালৈকে এই বিশেষ কৰ্মকৰ্তাই তোমালোকক নিজৰ অধিকাৰত চলায় বা স্থিতি অস্থিৰ কৰে অৰ্থাৎ প্ৰতাৰিত কৰি থাকে, দুখৰ লহৰৰ অনুভৱ কৰাই থাকে তেন্তে অন্ততো প্ৰতাৰিত হ’বা। প্ৰতাৰণা অৰ্থাৎ দুখৰ লহৰ নিশ্চয় আহিব। গতিকে অন্ততো পশ্চাতাপৰ দুখৰ লহৰ আহিব সেইবাবে বাপদাদাই সকলো সন্তানক পুনৰাই সোঁৱৰাই দিয়ে যে ৰজা হোৱা আৰু নিজৰ বিশেষ সহযোগী কৰ্মচাৰী বা ৰাজ্যৰ কৰ্মকৰ্তা সংগীসকলক নিজৰ অধিকাৰেৰে চলোৱা। বুজিলা?

বাপদাদাই এইটোৱে লক্ষ্য কৰে যে কোন কোন কিমান স্বৰাজ্য অধিকাৰী হৈছে? বাৰু। তেন্তে সকলোৱে কি হ’ব বিচৰা? ৰজা হ’ব বিচৰানে? তেন্তে এতিয়া স্বৰাজ্য অধিকাৰী হৈছা নে এনেকৈয়ে কোৱা যে হৈ আছোঁ, হৈতো যামেই? ‘হ’ম হ’ম’ বুলি নক’বা। ‘হৈ যাম’, তেতিয়া পিতামহ ক’ব – ঠিক আছে, ৰাজ্য-ভাগ্য দিয়াৰ ক্ষেত্ৰতো চাই ল’ম। শুনালোঁ নহয় - বহু সময়ৰ সংস্কাৰ এতিয়াৰ পৰাই লাগে। এনেয়েও বহুত সময় নাই, অলপ সময় আছে। কিন্তু তথাপিও ইমান সময়ৰো যদি অভ্যাস নাথাকে তেন্তে আকৌ অন্তিম সময়ত এনেকৈ আপত্তি নকৰিবা - আমিতো ভাবিছিলোঁ অন্তিমতে হৈ যাব সেয়েহে কোৱা হৈছে – কেতিয়াবা (পাছলৈ) নহয়, এতিয়াই। কেতিয়াবা হৈ যাব নহয়, এতিয়া হ’বই লাগে। হ’বই লাগিব। নিজৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰা, নিজৰ সংগীসকলৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰি নিদিবা। যাৰ নিজৰ ওপৰত ৰাজত্ব আছে, তেওঁলোকৰ সন্মুখত এতিয়াও স্নেহৰ কাৰণে সকলো সংগীয়েও লৌকিকে হওক, অলৌকিকে হওক সকলোৱে ‘হয় হজুৰ’, ‘হয় মহাশয়’ বুলি কৈ সংগী হৈ থাকে, স্নেহী আৰু সংগী হৈ ‘হয় মহাশয়’ৰ পাঠ কাৰ্যত কৰি দেখুৱায়। যিদৰে প্ৰজা ৰজাৰ সহযোগী হয়, স্নেহী হয়, সেইদৰে তোমালোকৰ এই সকলো কৰ্মেন্দ্ৰিয়, বিশেষ শক্তিসমূহ সদায় তোমালোকৰ স্নেহী, সহযোগী হৈ থাকিব আৰু ইয়াৰ প্ৰভাৱ সাক্ষাৎ তোমালোকৰ সেৱাৰ সংগীসকল বা লৌকিক সম্বন্ধীয়, সংগীসকলৰ ওপৰত পৰিব। দৈৱী পৰিয়ালত অধিকাৰী হৈ আদেশ দিয়া, এইটো চলিব নোৱাৰে। স্বয়ং নিজৰ কৰ্মেন্দ্ৰিয়সমূহক আদেশত চলোৱা তেতিয়া স্বতঃ তোমালোকে আদেশ দিয়াৰ আগতেই সকলো সংগী তোমালোকৰ কাৰ্যত সহযোগী হৈ যাব। স্বয়ং সহযোগী হ’ব, আদেশ দিয়াৰ আৱশ্যকতা নাই। স্বয়ং নিজৰ সহযোগ আগবঢ়াব কিয়নো তোমালোক স্বৰাজ্য অধিকাৰী হোৱা। যিদৰে ৰজা অৰ্থাৎ দাতা, গতিকে দাতাই ক’বলগীয়া নহয় অৰ্থাৎ খুজিবলগীয়া নহয়। গতিকে এনেকুৱা স্বৰাজ্য অধিকাৰী হোৱা। বাৰু। এই মেলাও নাটকত নিৰ্ধাৰিত আছিল। ‘বাঃ নাটক’ বুলি কৈ আছা নহয়। অন্য লোকসকলে কেতিয়াবা ‘হায় নাটক’ বুলি ক’ব, কেতিয়াবা ‘বাঃ নাটক’ বুলি ক’ব আৰু তোমালোকে সদায় কি বুলি কোৱা? ‘বাঃ নাটক! বাঃ যেতিয়া প্ৰাপ্তি হয়, প্ৰাপ্তিৰ আগত একো কঠিন নালাগে। গতিকে এনেকৈয়ে, যেতিয়া ইমান শ্ৰেষ্ঠ পৰিয়ালৰ সৈতে মিলিত হোৱাৰ প্ৰাপ্তি হৈ আছে তেন্তে কোনো কঠিন কাম কঠিন যেন নালাগে। কঠিন লাগেনে? খাওঁতে ৰ’বলগীয়া

হয়। থাওঁতেও প্ৰভূৰ গুণ গোৱা আৰু শাৰীত ৰৈ থাকোঁতেও প্ৰভূৰ গুণ গোৱা। এইটোৱে কাম কৰিব লাগে নহয়। এয়াও আখৰা চলি (ৰিহাৰ্চেল হৈ) আছে। এতিয়াতো একোৱে হোৱা নাই। এতিয়াতো আৰু বৃদ্ধি হ'ব নহয়। এনেকৈ নিজক থাপ-খুৱাই লোৱাৰ (ম'ল্ড কৰাৰ) অভ্যাস কৰা যাতে যেনেকুৱা সময় তেনেকৈ নিজে নিজক চলাব পাৰা। মাটিত শোৱাৰো অভ্যাস হৈ গ'ল নহয়। এনেকুৱাতো নহয় - বিচনা নোপোৱা বাবে টোপনি নাই? তন্তুতো (তামীঘৰা) থকাৰ অভ্যাস হৈ গ'ল নহয়। ভাল লাগিলনে? ঠাণ্ডাতো নালগে? এতিয়া গোটেই আবুত তন্তু লগাওঁনে? তন্তুত শুই ভাল লাগিল নে কোঠালি লাগে? স্মৃতিত আছেনে, প্ৰথমে যেতিয়া পাকিস্তানত আছিল তেতিয়া মহাৰথীসকলকে মাটিত শুৱলৈ দিয়া হৈছিল? যিসকল প্ৰসিদ্ধ মহাৰথী আছিল, তেওঁলোকক ডাঙৰ কোঠালিত (হলত) তিনি ফুট ঠাই দি শুৱলৈ দিছিল। আৰু যেতিয়া ব্ৰাহ্মণ পৰিয়ালৰ বৃদ্ধি হ'ল তেতিয়াও ক'ৰ পৰা আৰম্ভ কৰিলে? তন্তুৰ পৰাই আৰম্ভ কৰিলে নহয়। যিসকল প্ৰথমতে ওলাল, তেওঁলোকে তন্তুতে থাকিল, তন্তুত (টেণ্টত) থকাসকল মহাত্মা (চেণ্ট) হৈ গ'ল। সাকাৰ বাবাৰ ভূমিকাৰ সময়তো তন্তুতে থাকিল। গতিকে তোমালোকেও অনুভৱ কৰিবা নহয়। তেন্তে সকলোৱে সকলো ফালৰ পৰা আনন্দিত হোৱানে? বাৰু, আকৌ আৰু 10,000ক মাতি তন্তু তৰিম, ব্যৱস্থা কৰিম। সকলোৱে স্নান কৰাৰ ব্যৱস্থাৰ বিষয়ে ভাবে, সেয়াও হৈ যাব। স্মৃতিত আছেনে, যেতিয়া এই 'হল' নিৰ্মাণ কৰা হৈছিল তেতিয়া সকলোৱে কি কৈছিল? ইমানবিলাকৰ স্নান কৰাৰ স্থানৰ কি ব্যৱস্থা কৰিব? এইটো লক্ষ্যৰে এয়া নিৰ্মাণ কৰা হ'ল, এতিয়া কম হৈ গ'ল নহয়। যিমান নিৰ্মাণ কৰা হ'ব সিমানই কমতো হ'বই কিয়নো অৱশেষততো বেহদলৈ যাবই লাগিব। বাৰু।

সকলোফালৰ সন্তানসকল আহি উপস্থিত হৈ গ'ল। এয়াও বেহদৰ 'হল'ৰ শোভা হৈ গ'ল। তলতো বহিছে। (ভিন্ন ভিন্ন স্থানত মুৰুলী শূনি আছে) এই বৃদ্ধি হোৱাটোওতো সৌভাগ্যৰ লক্ষণ। বৃদ্ধিতো হ'ল কিন্তু বিধিপূৰ্বক চলিবা। এনেকুৱা নহয়, ইয়াত মধুবনলৈতো আহি গ'লা, বাবাকো দেখিলা, মধুবনো দেখিলা, এতিয়া যেনেকৈ বিচৰা তেনেকৈ চলিবা। এনেকুৱা নকৰিবা কিয়নো বহুত সন্তানে এনেকুৱা কৰে - যেতিয়ালৈকে মধুবনলৈ আহিব নাপায়, তেতিয়ালৈকে দূচ হৈ থাকে, আকৌ যেতিয়া মধুবন দেখিলে তাৰপাছত অলপ অমনোযোগী হৈ যায়। গতিকে অমনোযোগী নহ'বা। ব্ৰাহ্মণ অৰ্থাৎ ব্ৰাহ্মণ জীৱন হয়, গতিকে জীৱনতো সদায় যেতিয়ালৈকে আছে, তেতিয়ালৈকে আছে। জীৱন গঢ়িছা নহয়। জীৱন গঢ়িছা নে অলপ সময়ৰ কাৰণে ব্ৰাহ্মণ হৈছা? সদায় নিজৰ ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ বিশেষত্বসমূহ লগত ৰাখিবা কিয়নো এই বিশেষত্বসমূহেৰে বৰ্তমানো শ্ৰেষ্ঠ হয় আৰু ভৱিষ্যতো শ্ৰেষ্ঠ হয়। বাৰু। বাকী কি থাকিল? ট'লী (প্ৰসাদ)। (বৰদান) বৰদানতো বৰদাতাৰ সন্তানেই হৈ গ'লা। যি হয়েই বৰদাতাৰ সন্তান, তেওঁলোকে প্ৰতিটো খোজত বৰদাতাৰ পৰা বৰদান স্বতঃ পাই থাকে। বৰদানেৰেই তোমালোকৰ প্ৰতিপালন হয়। বৰদানৰ প্ৰতিপালনেৰেই লালিত-পালিত হৈ আছে। নহ'লেতো ভাবা, ইমান শ্ৰেষ্ঠ প্ৰাপ্তি আৰু পৰিশ্ৰম কি কৰিলা। বিনা পৰিশ্ৰমে যি প্ৰাপ্তি হয়, তাকে বৰদান বুলি কোৱা হয়। তেন্তে পৰিশ্ৰম কি কৰিলা আৰু প্ৰাপ্তি কিমান শ্ৰেষ্ঠ! জন্ম-জন্মান্তৰৰ প্ৰাপ্তিৰ অধিকাৰী হৈ গ'লা। গতিকে প্ৰতিটো খোজত বৰদাতাৰ বৰদান প্ৰাপ্ত হৈ আছে আৰু সদায়েই পাই থাকিবা। দৃষ্টিৰে, বাণীৰে, সম্বন্ধেৰে বৰদানেই বৰদান। বাৰু।

এতিয়াতো সোণালী জয়ন্তী (গ'ল্ডেন জুবিলী) উদযাপনৰ প্ৰস্তুতি চলাই আছে। সোণালী জয়ন্তী অৰ্থাৎ সদায় স্বৰ্ণীম (গ'ল্ডেন) স্থিতিত স্থিত হৈ থকাৰ জয়ন্তী উদযাপন কৰি আছে। সদায় প্ৰকৃত সোণ (ৰিয়েল গ'ল্ড), অলপো খাদ মিহলি নাই। ইয়াক কোৱা হয় সোণালী জয়ন্তী। গতিকে জগতৰ আগত স্বৰ্ণীম স্থিতিত স্থিত হৈ থাকোঁতা সঁচা সোণ প্ৰত্যক্ষ হওক, ইয়াৰ বাবে এই সকলো সেৱাৰ সাধন তৈয়াৰ কৰি আছে কিয়নো তোমালোকৰ স্বৰ্ণীম স্থিতিয়ে স্বৰ্ণীম যুগ আনিব, স্বৰ্ণীম সংসাৰ আনিব, যাৰ ইচ্ছা সকলোৰে আছে যে এতিয়া জগতৰ কিছু পৰিৱৰ্তন হোৱা উচিত। গতিকে স্ব-পৰিৱৰ্তনেৰে বিশ্ব-পৰিৱৰ্তন কৰোঁতা আত্মা হোৱা। তোমালোক সকলোকে দেখি আত্মাসকলৰ এইটো নিশ্চয় হওক, শুভ আশা জাগক যে সঁচাকৈ স্বৰ্ণীম সৃষ্টি আগমনৰ পথত! চানেকি (চেম্পুল) দেখি নিশ্চয় হয় নহয় - হয়, ভাল বস্তু হয়। গতিকে স্বৰ্ণীম সংসাৰৰ চানেকি তোমালোক হোৱা। স্বৰ্ণীম স্থিতিধাৰী হোৱা। গতিকে তোমালোক চানেকিসকলক দেখি নিশ্চয় হওক যে হয়, যেতিয়া চানেকি (আৰ্হি) সাজু আছে তেন্তে নিশ্চয় এনেকুৱাই সংসাৰ আগমনৰ পথত। এনেকুৱা সেৱা সোণালী জয়ন্তীত কৰিবা নহয়। নিৰাশসকলৰ মনত আশাৰ সঞ্চাৰ কৰোঁতা হ'বা। ভালবাৰু।

সকলো স্বৰাজ্য অধিকাৰী, সকলো বহুকালৰ অধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰাৰ অভ্যাসী আত্মাসকলক, বিশ্বৰ সকলো বিশেষ আত্মাসকলক, সকলো বৰদাতাৰ বৰদানেৰে প্ৰতিপালিত শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলক বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

বৰদান: দিগব্ৰাহ্ম আত্মাসকলক যথার্থ লক্ষ্যস্থান দেখাওঁতা চৈতন্য প্ৰকাশ আৰু শক্তি কুঞ্জ (লাইট-মাইট হাউচ) হোৱা যিকোনো দিগব্ৰাহ্ম আত্মাক যথার্থ লক্ষ্যস্থান দেখুৱাবলৈ চৈতন্য প্ৰকাশ আৰু শক্তি কুঞ্জ হোৱা। ইয়াৰ বাবে দুটা কথাৰ প্ৰতি যাতে ধ্যান থাকে: 1) প্ৰত্যেক আত্মাৰ ইচ্ছাক চিনাক্ত কৰা, যিদৰে যোগ্য ডাক্তৰ তেওঁক

কোৱা যিয়ে নাড়ীৰ স্পন্দনক জানে, এইদৰে চিনাক্তকৰণৰ শক্তিক সদায় ব্যৱহাৰ কৰিবা। 2) সদায় নিজৰ ওচৰত সকলো সম্পদৰ অনুভৱ স্থায়ী কৰি ৰাখিবা। সদায় এইটো লক্ষ্য ৰাখিবা যে শুনাব নালাগে কিন্তু সকলো সম্বন্ধৰ, সকলো শক্তিৰ অনুভৱ কৰাব লাগে।

স্লোগান:

আনক শুধৰোৱাৰ (কাৰেকশ্বন কৰাৰ) সলনি এজন পিতাৰ সৈতে ভাল সংযোগ (কানেকশ্বন) ৰাখা।

!! ওঁম্ শান্তি !!